

Marian Keyes

ANJELI Z LOS ANGELES

POKRAČOVANIE BESTSELLERU
O STRELENÝCH SESTRÁCH
WALSHOVÝCH

Marian Keyes

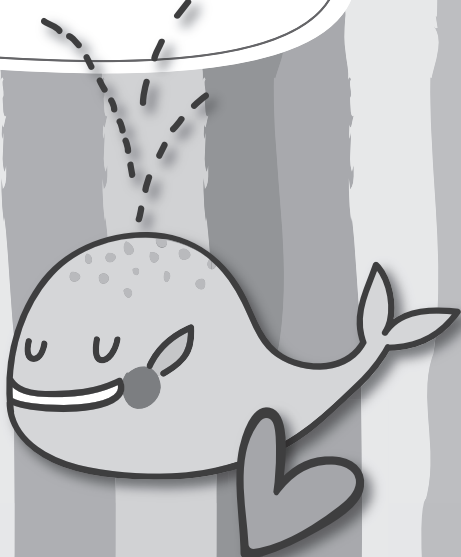
ANJELI
Z LOS ANGELES

Marian Keyes

ANJELI Z LOS ANGELES

slovart

Copyright © Marian Keyes 2002

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

Translation © Diana Ghaniová 2015

ISBN 978-80-556-0957-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Tonymu

Prológ

„O chvíľu pristaneme na medzinárodnom letisku v Los Angeles. Prosím, ubezpečte sa, že máte sedadlo vo vzpriamenej polohe, menej ako päťdesiat kilogramov a dokonalé biele zuby.“

Vždy som viedla pomerne nevinný život. Až do chvíle, keď som opustila manžela a utiekla do Hollywoodu, nikdy som neurobila nesprávny krok. Teda aspoň nie taký, o ktorom by sa dozvedeli ostatní. Takže keď sa z ničoho nič začalo všetko rozpadávať ako domček z kariet, nadobudla som nepríjemný pocit, že sa to už dávno dalo čakať. Život bez poškrvny je jednoducho neprirodzený.

Niežeby som sa v jedno pekné ráno zobudila, nechala chudákovi manželovi na vankúši záhadnú obálku a bez stopy zmizla. Hovorím o tom, akoby išlo o veľkú vec, čo je čudné, lebo som nikdy nemala sklón dramatizovať. Ani sklón používať slová ako *sklón*. No odkedy sa zjavili králiky (a možno ešte skôr), bol môj vzťah s Garvom napätý a čudný. Potom sme prekonali niekoľko prekážok (tak sme to nazývali my), no namiesto toho, aby naše manželstvo posilnili – ako sa stáva šťastnejším párom, o ktorých sa píše v maminých ženských časopisoch –, naše prekážky spravili presne to, čo prekážky robia. Spomalili nás. Zakliesnili sa medzi nás a my sme sa odcudzili. Hoci Garv nikdy nič nepovedal, vedela som, že z toho obviňuje mňa.

Čo bolo v pohode, lebo aj ja som mala pocit viny.

Môj manžel sa volá Paul Garvan, no zoznámili sme sa ešte ako tínedžeri, keď nikto neoslovoval tých druhých skutočným menom. Priateľov sme volali Micko, Macker, Toolser, Kretén a podobne. On mal prezývku Garv, a pod tým menom som ho spoznala aj ja. Paul ho volám len vtedy, keď som naňho poriadne napálená.

Ja sa volám Margaret, ale on ma volá Maggie – teda okrem situácie, keď si požičiam jeho auto a oškriem mu bok o stĺp na parkovisku (čo sa stáva častejšie, ako by sa zdalo).

Keď sme sa vzali, mala som dvadsaťštyri a on dvadsaťpäť. Bol môj prvý frajer, ako nikdy nezabudne pripomenúť mama. Podľa nej je to dôkaz, že som slušné dievča, ktoré sa s nikým len tak nevyspí. (Ako jediná z jej piatich dcér, takže jej nemožno vyčítať, že sa pred ľuďmi chváli mojou poctivosťou). Samozrejme, vždy zabudne spomenúť, že hoci bol Garv môj prvý, nebol môj jediný.

Čiže asi tak.

Boli sme manželia deväť rokov. Ťažko povedať, kedy som začala uvažovať o konci. Niežeby som sa chcela rozvádzať. Len som si myslela, že ak si predstavím ten najhorší možný scenár, poistím sa proti nemu. Ibaže v skutočnosti sa stal pravý opak, čo dokazuje, aký je to nanič postup.

Koniec prišiel náhle a nečakane. V jednej chvíli bolo naše manželstvo normálne, hoci sa diali čudné veci (napríklad som si vypila kontaktné šošovky), no hneď nato nastal koniec. Poriadne ma to zaskočilo – vždy som si myslela, že existuje prechodné obdobie, počas ktorého do seba hádzate príbory a nadávate si, a až potom zamávate bielou vlajkou. No nám sa vzťah rozpadol bez jediného krivého slova a ja som na to nebola pripravená.

Mala som to tušiť. Niekoľko dní predtým ma v noci vytrhli zo spánku obavy. Stávalo sa mi to často. Zvyčajne som sa strachovala o prácu a peniaze. Viete, ako to chodí. Práce máte priveľa a peňazí primálo. Ibaže nedávno – teda vlastne už dosť dávno – ma začal trápiť náš vzťah s Garvom. Kedy sa situácia zlepši? Alebo sa už zlepšila, no ja to jednoducho nevidím?

Väčšinou som nedospela k žiadnemu záveru a znova som upadla do bezsenného spánku. V tú noc ma však vystrašilo náhle zjavenie. Cez každodenné povinnosti, dôverný jazyk a spoločnú minulosť som prenikla priamo do podstaty našich problémov – do všetkého, čo sa stalo v poslednom čase. Odhalila sa

predo mnou pravda a ja som sa dokázala sústrediť už len na jedinú hroznú myšlienku: *Sme v poriadnej kaši.*

Celá som stuhla. Chĺpky na pokožke mi vstávali dupkom a kdesi v hrudi som pocítila chlad. Vyľakaná som sa usilovala sústrediť na to, koľko roboty ma čaká na druhý deň, ale márne. Potom som si pripomenula, že rodičia starnú, a chcela som vystrašiť sama seba tým, že práve ja sa o nich nakoniec budem musieť postarať.

Po chvíli som znova zaspala. Rozškriabala som si pravú ruku a celú noc som škripala zubami. Zobudila som sa s pocitom, že mám v ústach štrk, ale nešlo o nič nenormálne.

Na to, že sme v poriadnej kaši, som si znova spomenula, keď sa ukázalo, že je to pravda. V ten večer sme mali ísť na večeru s Garvovými priateľmi Elaine a Liamom. Ktovie, keby nebol Liamovi spadol na nohu nový veľkoplošný televízor a nezlomil mu palec, keby som šla von namiesto domov, možno by sme sa ani nikdy nerozišli.

Irónia spočívala v tom, že som sa modlila, aby Elaine s Liamom tú večeru zrušili. Pravdepodobnosť bola vysoká – mali sme sa stretnúť už trikrát, ale nikdy to nevyšlo. Prvý raz sme sa vykrútili my, lebo sme čakali na dovoz nového kuchynského stola. (Pravdaže, nedoviezli nám ho.) Potom Elaine (veľké zviera v penzijnom systéme) musela odcestovať do Sliga a prepustiť kopu ľudí. („Nový jaguár dodali včas!“) Naposledy som si vymyslela nejakú hlúpu výhovorku, s ktorou Garv rýchlo súhlasil. Tentoraz boli na rade oni.

Niežeby som ich nemala rada. Dobré, dobré, v skutočnosti som ich neznášala. Ako som vravela, Elaine je veľké zviera v penzijnom systéme a on burzový maklér. Dobré vyzerajú, zarábajú kopu prachov a správajú sa povýšenecky k čašníkom. Jednoducho ľudia, ktorí si v jednom kuse kupujú nové autá a chodia na dovolenky.

Väčšina Garvových priateľov boli milí ľudia, ale Liam bol do očí bijúcou výnimkou. Háčik bol v tom, že Garv videl vo všetkých ľuďoch len to pozitívne, čo je teoreticky dobrá vlast-

nosť. Nemala som námietky, keď hľadal to dobré v ľuďoch, ktorých som mala rada aj ja, no liezlo mi na nervy, keď to robil pri tých, ktorých som neznášala. Garv a Liam sa priatelili od základnej školy, keď bol Liam ešte celkom fajn, ale čo ako sa Garv kvôli mne snažil, nepodarilo sa mu potlačiť zvyšky sympatií k starému priateľovi.

No ešte aj Garv súhlasil, že Elaine pôsobí odstrašujúco. Meľ ako mlynček. Ostreľuje otázkami ako z automatickej zbrane. Čo práca? Kedy vstúpíte na burzu? Nedokážem tak rýchlo reagovať: zakaždým neisto jachtám, a skôr než si vymyslím nejakú odpoveď, stratí záujem a zmení tému.

No aj keby som Liama a Elaine mala rada, v ten večer by sa mi s nimi nechcelo nikam ísť. Tváriť sa šťastne je oveľa ťažšie, keď máte publikum. Okrem toho ma doma na stole čakala kopa pošty, čo bolo treba vybaviť. (A ešte dva romantické seriály a pohovka, ktorej som nevedela odoláť.) Čas je vzácna vec, netreba ním mrhať a chodiť sa zabávať niekam von.

Navyše som bola unavená. Moja práca, rovnako ako práca väčšiny ľudí, je náročná. Myslím, že to vyplýva už z toho slova: práca. Inak by to nazvali „ležanie na chrbte a opaľovanie sa“ alebo „hlbková masáž pokožky“. Robila som v právnickej firme, ktorá spolupracovala s Američanmi v oblasti zábavného priemyslu. (Keď sme sa vzali, úžasného Garva poslali na päť rokov do pobočky firmy v Chicagu. Ja som tam pracovala v jednej veľkej právnickej firme, a keď sme sa pred tromi rokmi vrátili do Írska, tvárila som sa, že sa vyznám v amerických zákonoch v oblasti zábavného priemyslu. Vtip bol v tom, že hoci som v Chicagu chodila do večernej školy a získala nejakú kvalifikáciu, nebola som vyštudovaná právnička. Čo znamenalo, že som schytala hrozne veľa práce, väčšinu nádvok, ale len zlomok odmeny. Bola som skôr prekladateľka, lebo jedna veta môže v Írsku znamenať niečo úplne iné ako v USA, takže som prekladala americké zmluvy do reči írskych zákonov a písala zmluvy, ktoré by azda obstáli v oboch jurisdikciách.)

Žila som v ustavičnom strachu. Občas sa mi snívalo, že som vynechala dôležitú klauzulu, našu firmu zažalovali a teraz musí niekomu vyplatiť štyri bilióny dolárov, ktoré mi po siedmich dolároch a päťdesiatich centoch týždenne strhávajú z výplaty. Musela som tam robiť celú večnosť, aby som splatila dlh. Niekedy mi v tom sne zároveň vypadali všetky zuby. Inokedy som sedela v kancelárii, a zrazu som zistila, že som celkom nahá a potrebujem niečo odkopírovať.

V každom prípade, v ten osudný deň som bola veľmi zaneprázdnená. Taká zaneprázdnená, že môj nový fitnes program úplne zlyhal. Nedávno som zistila, že obhrýzanie nechťov je jediné cvičenie, ktorému sa venujem, a tak som si vymyslela nový plán. Namiesto toho, aby som zavolala asistentke Sandre, nech si ku mne príde po diktafónové nahrávky, prešla som sa celých dvadsať metrov do jej pracovne a doručila jej ich sama. No v ten deň som nemala čas na malichernosti. Vznikol problém s jedným filmovým štúdiom: herec, ktorý sa v projekte angažoval, vyhlásil, že ak do konca týždňa nedáme dokopy zmluvu, odíde.

V istých chvíľach vyzerala moja práca úžasne, no v skutočnosti bola asi taká úžasná ako opar. Dokonca aj obchodné stretnutia, na ktoré som občas chodila do drahých reštaurácií, neboli ktoviečo. Nikdy som sa nemohla uvoľniť. Len čo som si vložila do úst vidličku, klienti mi začali klásť otázky, ktoré si vyžadovali dlhé a podrobné odpovede. Kedykoľvek som sa zasmiala, prenasledoval ma strach, že mám medzi zubami niečo zelené.

Scenárista (môj klient) mi prízvukoval, že zmluvu treba dokončiť, aby dostal províziu a nakrmil rodinu. (A aby bol naňho otec konečne patrične hrdý. Nebudem odbočovať od témy.) Americkí právnici museli prísť do práce o tretej ráno ich času, aby sa zmluva uzatvorila. Celý deň sme si vymieňali emaily a telefonovali. Napokon sme konečne dospeli k záverečnej podobe zmluvy, a hoci som bola zničená a unavená, vznášala som sa od radosti.

Potom som si spomenula, že máme ísť na večeru s Liamom a Elaine, a pocit šťastia zastrel čierny mrak. Nebude to také zlé, upokojovala som sama seba. Aspoň sa niekde dobre najem. Tí

dvaja mali v oblube samé vychytené reštaurácie. No bola som na smrť vyčerpaná. Kiežby sme teraz mohli zrušiť spoločnú večeru my!

Už som strácala nádej, keď zazvonil telefón.

„Liam si zlomil prst na nohe,“ oznámil mi Garv. „Spadol mu naň zo steny nový televízor s plochou obrazovkou. (Liam a Elaine vlastnili hádam všetko, čo sa vyrábalo. Teda všetko, čo zaujíma mužov, nie ženy. Mne stačí mobil a kulma na vlasy, a som šťastná. Garv je však chlap, ktorého zaujímajú samé digitálne kraviny a všetky značkové výdobytky modernej techniky. „Dnešná večera sa nekoná.“

„Super!“ vykrikla som nadšene, no potom som sa spamätala. Veď sú to jeho priatelia. „Je mi ľúto, že si zlomil prst, ale mám za sebou ťažký deň a...“

„To nič,“ odvetil Garv. „Ani mne sa nechcelo nikam ísť. Práve som sa im chystal zavolať a vymyslieť si, že nám horí dom alebo čo.“

„Si frajer. Uvidíme sa doma.“

„Čo si dáme? Mám niečo kúpiť?“

„Nie, ty si nakúpil včera. Dnes sa o jedlo postarám ja.“

Začala som vypínať všetky prístroje, a vtom sa za mnou ozvalo: „Ideš domov, Maggie?“ Bola to moja šéfka Frances a slovo „už“ nezaznelo nahlas, ale aj tak som ho počula.

„Presne tak.“ Nech v tom máme jasno. „Idem domov.“ Zdvorilo, ale rozhodne. Hlas sa mi pod tlakom často trasie, no robila som všetko, aby v ňom nezaznel ani náznak strachu.

„Je pripravená zmluva na zajtrajšie predpoludňajšie stretnutie?“

„Áno,“ odvetila som. Popravde nebola. Šéfka mala na mysli inú zmluvu, na tej som ešte ani nezačala robiť. Nemalo zmysel vykrúcať sa, že som celý deň dávala dokopy niečo iné. Frances bola karieristka, ktorá sa mala čoskoro stať partnerkou firmy, a svoju prácu brala ako umenie. Len zriedka vychádzala z kancelárie a zamestnanci si s obľubou šuškali, že spáva pod stolom a umýva sa na firemných toaletách.

„Môžem si ju prebehnúť?“

„Nie je ešte správne naformátovaná,“ vyhovárala som sa. „Radšej by som počkala, kým nebude hotová, a potom ti ju ukážem.“

Pozorne sa na mňa zahľadela. „Zajtra o pol desiatej ju chcem mať na stole.“

„Jasné!“ Moja nálada z voľného večera sa razom rozplynula. Šéfka sa vrátila do svojej kancelárie, klopajúc podpätkami, a ja som sa nešťastne zahľadela na obrazovku počítača, ktorý som práve vyplla. Mám tu trčať ešte niekoľko hodín a dumať nad tou zmluvou? Nemohla som. Nezostalo mi nič. Ani nadšenie, ani pracovná morálka, zhola nič. Nie, radšej ráno vstanem skôr, prídem do práce a tú zmluvu dokončím.

Celý deň som nevzala takmer nič do úst. Cez obednú prestávku som namiesto obeda začala hľadať v zásuvke nedojedenú tyčinku Mars, ktorú som tam zabudla pred niekoľkými dňami. Našťastie som ju našla. Očistila som ju od sponiek na papier a prachu a musím priznať, že bola skvelá.

Cestou domov som bola hladná ako vlk. Vedela som, že doma nič nemáme. Jedlo pre mňa a Garva predstavovalo veľký problém. Žili sme ako väčšina našich známych na polotovaroch pripravených v mikrovlnke, na jedlách z donášky alebo sme chodili do reštaurácie. Občas – ešte predtým, ako sme sa pohádali –, keď sme hodili za hlavu každodenné starosti, začali sme uvažovať o tom, že by sme mali žiť zdravšie a jesť viac vitamínov. Kúpili sme si aspoň multivitamíny, ktoré sme užívali asi deň, a potom sme na ne zabudli. Alebo sme sa vybrali do supermarketu a ako blázni nakúpili brokolicu, podozrivo oranžovú mrkvu a toľko jabĺk, že by vystačili osemčlennej rodine aj na týždeň.

„Zdravie je najdôležitejšie,“ opakovali sme spokojne, lebo už samo kupovanie ovocia a zeleniny sa nám zdalo ozdravujúce. Mrzuté bolo, keď sme si uvedomili, že ich treba aj zjesť.

Ihneď sa proti nám všetko sprisahalo, aby sme nemohli variť: museli sme zostať dlho v práci alebo ísť k niekomu na osla-

vu. Nasledujúci týždeň sme prežili v napätí a čerstvé ovocie so zeleninou sa po celý čas dožadovali našej pozornosti. Nemohli sme ani vojsť do kuchyne. Nepretržite sme museli myslieť na karfiol alebo hrozno, takže sme nemali ani chvíľu pokoja. Potraviny sa postupne kazili a my sme ich potajomky vyhadzovali, ale nikdy sme si to nepriznali. Až keď aj posledné kivi skončilo v koši, hrôzostrašný tieň zmizol a my sme si konečne mohli vydýchnuť.

Radšej si dám mrazenú pizzu a budem mať menej stresu.

Presne tú som v ten deň kúpila na večeru. Zaparkovala som na chodníku, vbehla do Sparu, hodila do košíka nejaké mrazené pizze a ovsené vločky na raňajky. Potom zaúradoval osud.

Niekedy vydržím celé týždne bez čokolády. Dobré, nie týždne, ale aspoň dni. No keď už ochutnám čokoládu, chcem viac, a zaprášená tyčinka Mars, čo som mala na obed, vo mne vyvolala neskutočnú paľravosť. Takže keď som v oddelení s chladenými výrobkami uvidela ručne vyrábané pralinky, odolala som a kúpila ich.

Ktovie, čo by sa stalo, keby som si nebola nič kúpila. Vari čosi také neškodné ako škatuľka bonbónov môže zmeniť smerovanie môjho života?

Garv bol už doma. Zvítali sme sa obozretne. Nečakali sme, že ten večer zostaneme sami. Verili sme, že Liam a Elaine rozptýlia to čudné napätie medzi nami.

„Nezastihla si Donnu,“ povedal Garv. „Zavolá ti zajtra do práce.“

„Čo sa deje?“ Donna mala búrlivý ľúbostný život a ako jedna z jej najlepších priateľiek som bola povinná poskytovať jej rady, no často sa radila aj s Garvom, lebo chcela vec vidieť „z mužskej perspektívy“, a on bol taký ochotný, že ho napokon začala volať Doktor Láska.

„Robbie chce, aby si prestala holiť podpazušie. Vraj mu to pripadá sexi, ale ona má strach, že bude vyzeráť ako gorila.“

„Čo si jej poradil?“

„Že nie je nič zlé na tom, ak ženy majú chlpy...“

„Správne.“

„... ale ak jej to nevyhovuje, mala by mu povedať, že si prestane holiť podpazušie, ak on začne nosiť dámske nohavičky. Oko za oko.“

„Si naozaj génus.“

„Vďaka.“

Garv si uvoľnil kravatu, prehodil ju cez operadlo stoličky a prstami si prehrabol vlasy, aby sa zbavil zvyškov svojej pracovnej osobnosti. Do práce nosil vlasy vzorne upravené a začesané dozadu, ale mimo nej mu voľne padali do čela.

Existujú muži, ktorí vyzerajú tak dobre, že stretnutie s nimi je ako úder kladivom do hlavy. Garv k nim však nepatrí. Je skôr ten typ chlapa, akých vídate dennodenne celých dvadsať rokov, až sa jedného dňa zobudíte a poviete si: Bože, aký je pekný! Prečo som si to doteraz nevšimla?

Zaujme najmä svojou výškou. No aj ja som vysoká, takže som si nikdy nepovedala: Bože, týči sa nado mnou ako veža! Mohla som si však pri ňom obuť vysoké topánky na rozdiel od mojej sestry Claire, ktorej manžel bol rovnako vysoký ako ona, takže musela nosiť topánky na nízkom podpätku, aby nevyzerali smiešne. A pritom topánky zbožňuje! No jej muž si potom našiel milenkú a opustil ju, takže napokon všetko dobre dopadlo.

„Ako bolo v práci?“ opýtal sa Garv.

„Hrozne. Čo ty?“

„Nanič, ale mal som príjemných desať minút medzi šesťnást a pätnásť a šesťnásť dvadsaťpäť, keď som stál na schodisku a predstieral, že ešte fajčím.“

Garv je poistný matematik, takže by ste si mohli myslieť, že je nezaujímavý. Pri prvom stretnutí by ste si jeho mlčanlivosť mohli pomýliť s nudnosťou. Podľa môjho názoru je však chyba, ak prácu s číslami automaticky považujete za nudnú. Jeden z najnudnejších ľudí, akých som stretla, bol Donnin otrasný

priateľ, spisovateľ menom John (kreatívnejšie meno si ani neviem predstaviť). Raz večer sme šli von a on nás UNUDIL NA SMRŤ hlasnými monológmi o iných spisovateľoch, ktorí vraj neprávom zarábajú viac, ako by mali. Potom sa ma začal vypytovať, čo si myslím o tomto a tamtom, zachádzajúc do intímností ako nejaký gynekológ. „Ako si sa cítila? Bola si smutná? Môžeš byť konkrétnejšia? Mala si zlomené srdce? Konečne sme sa niekam dostali.“ Potom sa ponáhlal na záchod, a ja som vedela, že si zapisuje všetko, čo som povedala, aby to použil v ďalšom románe.

„Nemal by si Liamovi závidieť telku s plochou obrazovkou,“ povedala som Garvovi. Spokojne som pripustila, že jeho zlú náladu možno pripísať faktu, že jeho kamoš si môže dovoliť viac ako on. „Veď naňho zaútočila. Mali by ju odstreliť.“

„Ech,“ zahundral Garv a pokrčil plecami ako vždy, keď ho niečo trápi. „Netrápi ma to.“ (Hoci rád preberá s Donnou jej problémy, očividne nechce hovoriť o vlastných pocitoch, aj keď súvisia len s televízorom.) „Vieš, koľko taká hračka stojí?“ zahundral.

Pravdaže som vedela. Vždy keď sme s Garvom šli do mesta, museli sme sa zastaviť v obchode s elektronikou, vystávať pred spomínaným televízorom a obdivovať jeho nádherné vyžarovanie za dvanásťtisíc libier. Hoci mal Garv slušný plat, nezarábal ani zďaleka toľko ako Liam. Okrem toho sme mali na krku hypotéku, museli sme platiť za dve autá, Garv bol závislý od cédečiek, ja od pleťových krémov a kabeliek, takže na supermoderný televízor nám už nezvýšilo.

„Teš sa, možno sa pokazil, keď spadol zo steny. A čoskoro si taký určite kúpiš aj ty.“

„Myslíš?“

„Jasné. Len čo budeme mať zariadený dom.“ Zrejme to zabralo. Podišiel ku mne a pomohol mi vyložiť nákup. A vtedy sa to stalo.

Vybral škatuľku s pralinkami. „Pozrimeže!“ vyhfíkol a zasvietili mu oči. „Zasa tie sladkosti. Vari nás prenasledujú?“

Pozrela som naňho, potom na bonbóny, a napokon znova naňho. Nemala som potuchy, o čom hovorí.

„Veď vieš,“ nástojil. „Tie isté sme mali, keď...“

Zrazu sa odmlčal a ja som zvedavo zdvihla obočie. Cívela som naňho, on na mňa, a v tej chvíli sa stalo niekoľko vecí naraz. Hravé svetielko v jeho očiach vystriedal strach, ba priam zdesenie. Pochopila som, skôr ako sa mi v hlave stihli sformovať myšlienky. Hovoril o niekom inom, o dôvernej chvíli s inou ženou. A odohrala sa nedávno.

Zdalo sa mi, že padám a budem padať celú večnosť. Potom som sa prinútila zastaviť. A vedela som aj čosi iné: že to nedokážem. Nedokážem sledovať špirálovitý pád nášho manželstva, ktorý už zahŕňa aj iných ľudí.

Zhrození sme si hľadeli do očí a ja som ho v duchu zúfalo prosila, aby vyrukoval s nejakým vysvetlením, ktoré všetko vyrieši. Tvár mu zmeravela od strachu – od rovnakého strachu, aký som cítila ja.

„Vieš...“ začal, ale potom sa odmlčal.

Zrazu ma príšerne zbolela stolička. Mala som pocit, že sa mi sníva. Vyšla som z miestnosti.

Garv nešiel za mnou. Zostal v kuchyni. Nepočula som nič, a tak som predpokladala, že ešte stojí tam, kde som ho nechala. Tým priznal svoju vinu. Ako v mrákotách som vzala ovládač, zapla televízor a čakala, kedy sa z tej nočnej mory zobudím.